

Arrest

nr. 191 759 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar moeder M.C. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar moeder wordt bij arrest nr. 191 758 van 8 september 2017 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

De verwijzing van verzoekster naar informatie aangaande corruptie en Albanië, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoekster aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens dat de Albanese autoriteiten heel wat onderzoeksdadens hebben getroffen om de ware toedracht van het overlijden van haar echtgenoot te achterhalen en dat ze gevolg hebben gegeven aan de klacht die verzoekster en haar dochter A. hebben neergelegd naar aanleiding van de bedreiging van Y.C. van 18 januari 2012.

Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten haar geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor haar beweerde problemen.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juni 2017, voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij voor de feiten verwijst naar haar verzoekschrift. Zij vervolgt dat haar vader werd vermoord en dat de moordenaar veroordeeld is tot 1 jaar huisarrest. Verzoekende partij wijst er nog op dat niet alle bedreigingen die zij hebben gekregen door het Commissariaat-generaal in aanmerking werden genomen. De familie die hen bedreigd is immers vaker gekomen en dit werd niet grondig onderzocht. Verzoekende partij stelt verder dat zij geen objectieve bescherming heeft gevonden niettegenstaande zij wel klacht hadden ingediend. De veroordeling tot 1 jaar huisarrest is immers geen echte veroordeling. Verzoekende partij stelt dat ook dient gekeken te worden naar de algemene informatie over de situatie in Albanië en de persoonlijke ondervinding.

Verzoekende partij wijst er op dat niet alle bedreigingen die zij hebben gekregen door het Commissariaat-generaal in aanmerking werden genomen en dat de familie die hen bedreigd immers vaker is gekomen en dit niet grondig werd onderzocht. In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene en allerminste ernstige wijze voorhoudt, wordt er in casu door de commissaris-generaal, zo blijkt uit de bestreden beslissing, wel degelijk een grondig onderzoek gevoerd naar de door verzoekende partij in het kader van haar onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen omtrent deze bedreigingen. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal hieromtrent.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: “Vooreerst hebben jullie het zwaarwichtig karakter van de talrijke bedreigingen die Y.(...) en G.(...) C.(...) zouden geuit hebben niet aannemelijk gemaakt.

Hoewel zowel u als uw dochter verschillende keren aanhaalden dat jullie regelmatig bedreigd werden door G.(...) en Y.(...) C.(...), slaagden jullie er slechts in om één bedreiging concreet te maken. Het betreft de bedreiging van Y.(...) aan het adres van uw dochter op 18 januari 2012, i.e. na het overlijden van uw echtgenoot. Deze gebeurtenis toonden jullie immers aan de hand van verschillende documenten aan. Alle andere bedreigingen die u en uw dochter stelden ondergaan te hebben – u en uw dochter stelden dat jullie vaak bedreigd werden (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; CGVS 1, p. 6; CGVS dochter 1, p. 7) – , konden jullie niet concretiseren. Jullie erkennen immers dat er sinds uw verhuis naar het huis van uw ouders in 2012, i.e. vier jaar voor uw komst naar België, geen enkel rechtstreeks contact meer is geweest tussen u en uw dochter enerzijds en G.(...) en Y.(...) C.(...) anderzijds. U erkende bovendien zelfs dat er sinds het overlijden van uw echtgenoot tussen u en de

C.(...)'s geen enkel rechtstreeks contact meer is geweest; er waren enkel roddels (CGVS 1, p. 23-25; CGVS 2, p. 6; CGVS dochter 1, p. 24; CGVS dochter 2, p. 3 en 4).

Jullie gaven weliswaar aan dat de C.(...)'s of mensen uit hun entourage regelmatig met hun wagen passeerden (CGVS 1, p. 25; CGVS 1 dochter, p. 7-8; p. 21-22; CGVS dochter 2, p. 4). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de C.(...)'s in Marqinet wonen, aangezien u nog een jaar in Marqinet bleef wonen waarna u naar Rubjekë verhuisde en aangezien uit de beschikbare informatie blijkt dat Rubjekë en Marqinet op een boogscheut van elkaar verwijderd zijn, is het loutere feit dat de C.(...)'s vlakbij met hun wagens passeerden zonder dat er rechtstreeks mondeling contact was, zelfs al kan dit, gelet op de door G.(...) C.(...) veroorzaakte dood van uw echtgenoot, intimiderend of schofferend overkomen, onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade.

Een gelijkaardige opmerking kan gemaakt worden betreffende uw dochters verklaring dat er volgens uw dochter 's nachts soms op de deur werd geklopt waarna het bezoek in het donker van de nacht verdween (CGVS dochter 1, p. 21 en 22) en dat ze tweemaal mannen, vermoedelijk uit de omgeving van Y.(...) en G.(...), gesproken heeft (CGVS dochter 2, p. 4 en 5). Tijdens deze twee ontmoetingen werd er niet over het overlijden van uw man noch over het grondconflict gesproken; er werd enkel gezegd dat uw dochter een mooie dame is (CGVS dochter 2, p. 4 en 5). Ook het geklop op de deur door onbekenden zonder enig verder gevolg en ontmoetingen met mensen uit de omgeving van de C.(...)'s die uw dochters schoonheid loven kunnen bezwaarlijk gelijkgesteld worden met vervolging of ernstige schade.

Verder kan ook een voorstel van de familie C.(...) aan uw oom langs vaderszijde om tegen betaling een akkoord te sluiten bezwaarlijk als bedreiging worden beschouwd (CGVS 1, p. 24-25; CGVS 2, p. 6; CGVS dochter 1, p. 22-24).

Dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat de bedreigingen door G.(...) en Y.(...) C.(...) een zwaarwichtig karakter vertonen, blijkt tevens uit jullie houding. Uzelf bleef ondanks de volgens u frequente bedreigingen van de C.(...)'s die volgens u uw echtgenoot vermoord hadden tot in april 2016, i.e. maar liefst vier en een half jaar na het volgens u door de C.(...)'s bewust veroorzaakte overlijden van uw echtgenoot, in Albanië wonen. De loutere vaststelling dat u nog geruime tijd vlakbij uw belagers, volgens u de moordenaars van uw echtgenoot, bleef wonen ondermijnt op zich reeds het zwaarwichtige karakter van de na de dood van uw echtgenoot geuite of gepercipieerde bedreigingen van de C.(...)'s. Uw dochter verhuisde in 2012 naar Italië. Ofschoon ze daar een tijdelijke verblijfsvergunning verkreeg ten gevolge van haar zwangerschap, heeft ze daar geen asiel aangevraagd. Ze verbleef er meer dan anderhalf jaar. Begin 2014 keerde ze terug naar Albanië. Ze vroeg geen bescherming aan in Italië omdat ze die mogelijkheid niet kende: pas later in Albanië, toen anderen er over spraken, beweerde ze ervan geweten te hebben (CGVS dochter 1, p. 5). Nochtans was ze wel op de hoogte van het feit dat ze op basis van haar zwangerschap legaal in Italië kon verblijven (CGVS dochter 1, p. 5). Dat ze enerzijds wist dat ze legaal in Italië kon verblijven omdat ze zwanger was maar anderzijds niet wist dat ze er een asielaanvraag kon indienen, lijkt evenwel onwaarschijnlijk. Voorts verklaarde uw dochter dat ze, toen ze doorkreeg dat vele Albanezen naar Duitsland vertrokken om er asiel aan te vragen, hetzelfde besloot te doen. Uzelf bleef toen echter in Albanië (CGVS dochter 1, p. 8 en 11). De terugkeer van uw dochter naar Albanië vanuit Italië zonder er asiel aan te vragen, het feit dat u in Albanië achterbleef toen uw dochter naar Duitsland vertrok en het feit dat u na de dood van uw echtgenoot nog maar liefst vier en een half jaar in Albanië verbleef ondanks de door jullie gepercipieerde frequente bedreigingen vanwege de C.(...)'s die uw echtgenoot volgens u hadden vermoord en die volgens uw dochter tot van alles in staat zijn (CGVS dochter 1, p. 24; CGVS 2 dochter, p. 5), ondermijnt in ernstige mate de ernst van de door jullie in de loop van de afgelopen jaren gepercipieerde bedreigingen vanwege de C.(...)'s." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze concrete motieven uit de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij nog stelt dat de veroordeling tot 1 jaar huisarrest geen echte veroordeling is doet dit evenmin afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Waar verzoekende partij opmerkt dat zij geen objectieve bescherming heeft gevonden niettegenstaande zij wel klacht hadden ingediend, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "De verwijzing van verzoekster naar informatie aangaande corruptie en Albanië, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermog dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoekster aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en

bestrafen. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens dat de Albanese autoriteiten heel wat onderzoeksdadn hebben getroffen om de ware toedracht van het overlijden van haar echtgenoot te achterhalen en dat ze gevolg hebben gegeven aan de klacht die verzoekster en haar dochter A. hebben neergelegd naar aanleiding van de bedreiging van Y.C. van 18 januari 2012.

Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten haar geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor haar beweerde problemen." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas en de algemene opmerking dat ook dient gekeken te worden naar de algemene informatie over de situatie in Albanië en de persoonlijke ondervinding, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 juni 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

Derhalve blijkt evenmin dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS